

РЕШЕНИЕ

№ 20588

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря С.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20211110164312 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по предявени от ищеца З. В. С. срещу ответника Н. обективно кумулативно съединени искове: конститутивни искове с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяна на дисциплинарното уволнение на ищеца, извършено със Заповед № . г. на Ректора на Н., с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ – за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Финансово право“ и „Данъчно право“ в Магистърски факултет в Департамент „Право“ на Н. и осъдителни искове с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 6166,18 лв., представляващо разликата в заплатите, които е получавал на предишната си длъжност и новата такава за периода от 08.04.2021 г. до 06.10.2021 г. и с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 373,40 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за обезщетение по чл. 225, ал. 2 КТ, за периода от 08.04.2021 г. до 11.11.2021 г. Претендира се и законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда /11.11.2021 г./ до окончателното плащане.

Ищецът З. В. С. твърди, че с трудов договор № . от 12.10.2001 г. е бил назначен за неопределено време на академичната длъжност „асистент“ към Магистърски факултет по две от изброените в чл. 7, ал. 2 на действащата НЕДИПВОСППКЮ, приета с ПМС № 75 от 05.04.1996 г., задължителни учебни дисциплини – „Финансово право“ и „Данъчно право“ в Н.. Посочва, че нормалността и равновесието в съществуващото между него и работодателя индивидуално трудово правоотношение се нарушила от страна на работодателя след влизане в сила на ЗМДВИПОРНС 13.03.2020 г., ДВ бр. 28/24.03.2020 г. (Закон за извънредното положение) и последващото налагане с акт на държавен орган на дълговременна епидемична обстановка, непрекъсвана от месец май 2020 г. до датата на исковата молба. Твърди, че със Заповед № . г. било определено о.чението да се извършва в електронна среда, но о.чението по държавно регулираната специалност „Право“ задължително следвало да се провежда при спазване на одобрената от Националната агенция за оценяване и акредитация редовна образователна форма. Твърди, че изрично поискал от работодателя разяснение как точно занапред ще се провежда неприсъствено извън сградата

на висшето училище от разстояние о.чение в

домашна онлайн среда и електронен формат за юристи, но не получил никакъв отговор. Твърди, че за времето, през което действали установени по надлежния ред ограничения и забрани за провеждане на редовни присъствени учебни занятия в сградите на висшите

училища, нямал задължение да е на разположение на работодателя и не бил длъжен да престира труд в негова полза. Твърди, че работодателят не му предоставил необходимите за провеждане от дистанция в електронна среда технически средства, нито му осигурил съпътстващата ги технологична свързаност, за да може да извършва в полза на работодателя трудова дейност от място извън сградата на висшето училище. Сочи, че е бил лишен от възможност да изпълнява трудовите си задължения като „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Финансово право“ и „Данъчно право“ от място извън сградата на висшето училище в електронна среда от дистанция между о.чаващ и студент за времето след месец март 2020 г. Посочва, че заради .жаване на противоепидемичните ограничения, работодателят със свои заповеди – Заповед № . г. и Заповед № . г. – за неопределен по продължителност времеви срок .жил провеждането в електронна среда на учебния процес в Н.. Твърди, че никога в периода между месец март 2020 г. до месец септември 2021 г. работодателят по отношение на него лично не бил упражнил правото едностранно да измени мястото му на работа. Отделно от това се позовава на нищожност на посочените заповеди, които били издадени в противоречие на чл. 30 от Закона за висшето образование от Ректора, който не бил орган по ръководство на учебната дейност, какъвто по смисъла на закона бил единствено Академичният съвет. Сочи, че след като в началото на месец юни 2021 г. се възстановили присъствените редовно провеждани от висшите училища учебни занятия е останал изненадан, защото при посещение на място в сградата на Н. му бил отказан достъп до учебния процес без да му бъде оказано никакво съдействие за изясняване на причините и основанията за недопускането му на работа. Твърди, че никога не е получавал заповед за уволнение, но при запознаване с книга по гр.д. № 38653/2021 г. на СРС, 62 състав, в сградата на съда, на 17.09.2021 г. му е станала известна Заповед № . г., с която работодателят едностранно прекратил индивидуалното му трудово правоотношение, налагайки му предвидено в чл. 188, т. 3 от КТ дисциплинарно наказание „уволнение“, за което нямал никаква вина, защото за времето през което по отношение на висшите училища са наложени ограничения и забрани, упражнявал правото си по чл. 267а КТ и не бил на разположение на работодателя. Сочи, че мотивите на обжалваната заповед, с която му е прекратено трудовото отношение, противоречали на обективните обстоятелства. Посочва, че размерът на последното му трудово брутно възнаграждение при работодателя му в последния пълен отработен месец март 2021г. е 1578,20 лв., като след уволнението започнал работа при друг работодател, където получавал по-ниска заплата, поради което и на основание чл. 225, ал. 2 КТ претендира разликата между двете за период от 6 месеца от прекратяване на трудовото правоотношение. Поради горното иска съдът да признае за незаконно и да отмени прекратяването от работодателя с негова Заповед № . г. на индивидуалното му трудово правоотношение, да бъде възстановен на предишната му работа като „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Финансово право“ и „Данъчно право“ в Магистърски факултет в Департамент „Право“ на Н. да му бъде заплатено обезщетение, представляващо разликата в заплатите, които е получавал на предишната си длъжност и новата такава за периода от 08.04.2021 г. до 06.10.2021 г., в общ размер на 6166,18 лв., както и мораторна лихва в размер на 373,40 лв. за периода от 08.04.2021 г. до 11.11.2021 г., както и законната лихва от датата на подаването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответника Н., с който оспорва предявените икове като недопустими и неоснователни. Твърди се, че исковата молба е подадена след изтичането на двумесечния преклузивен срок съгласно чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като прекратяването на трудовия договор било на 08.04.2021 г., а исковата молба била подадена на 11.11.2021 г. Твърди, че ищецът бил многократно търсен, за да му бъде връчена заповедта за уволнение. Сочи, че заповедта му била връчена на 17.03.2021 г. и на 07.04.2021 г. на електронната поща, но същата била блокирана. Посочва, че на адреса, посочен от ищеца и намиращ се в личното му трудово досие, било изпратено писмо с обратна разписка чрез Български пощи на 18.03.2021 г., съдържащо заповедта за прекратяване на трудовия

договор на ищеца, но писмото било върнато в Н. като непотърсено. Твърди също, че Заповедта за уволнение била изпращана и чрез куриерска фирма „С.“, като пратката била предадена и на 26.03.2021 г. била направена неуспешна доставка, тъй като получателят отсъствал. Наред с това връчване на заповедта било осъществявано и чрез куриерска фирма „Л.“, като на 01.04.2021 г. и на 02.04.2021 г. били направени опити за връчване, но без успех. Освен това, връчване на заповедта било осъществявано и чрез куриерска фирма „Е.“, като Заповедта била предадена на 18.03.2021 г., но не е била доставена на ищеца и била върната на подателя Н. на 23.03.2021 г. Твърди, че прекратяването било регистрирано в системата на НАП на 08.04.2021 г., тъй като ищецът недобросъвестно възпрепятствал получаването на обжалваната заповед, макар да е бил търсен на адреса, предоставен в Н., както и по електронната поща, предоставена от него. Сочи, че по гр. дело № 38653/2021 г. по описа на СРС, 62 състав, образувано по искова молба на ищеца, с писмения отговор, вх. № 39056/11.08.2021 г. обжалваната заповед била представена. Твърди, че оспореното уволнение било законно и не били налице сочените в исковата молба нарушения на закона. Твърди, че след 08.04.2021 г. ищецът не бил работил като асистент в Н., не бил водил занятия. Посочва, че с писмо, изх. № . г. били изискани писмени обяснения във връзка с всички нарушения на трудовата дисциплина, описани в обжалваната заповед. Сочи, че обжалвана заповед била мотивирана, като били описани нарушенията на трудовата дисциплина съобразно закона, като било посочено времето и начина на извършване. Твърди, че на преподавателите била дадена възможност да работят и от място, извън Университета, от разстояние, като им било осигурено и оборудване, състоящо се от преносим компютър, програмно /софтуер/ осигуряване, устройство за комуникация с преподавателя, включително и интернет свързаност. Освен това не съществувала пречка преподавателите да водят учебните занятия и от сградата на Н.. Посочва, че ищецът бил поканен с изрична Нотариална покана с изх. № . г., за да му бъде връчено оборудване и информация за извършване на електронно очение, в онлайн режим на провеждане на студентите от програма „Право“. С нотариална покана с изх. № . г., изпратена чрез Нотариус В., ищецът изрично бил поканен в едноседмичен срок от получаване на поканата да се яви в Н. корпус 1, кабинет 317, между 9:00 ч. и 17:00 ч., за да получи оборудване за работа от разстояние. Нотариус М. търсил ищеца в дома му на 25.11.2020 г., на 05.12.2020 г. и на 23.12.2020 г., но не го намерил. Посочва, че нотариусът оформил връчването на 07.01.2021 г. в условията на чл. 47, ал. 1, 2 и 5 вр. чл. 592 ГПК и информирал Н. за осъществените от него действия. Твърди, че по повод провеждане на учебните занятия на студентите от специалност „Право“ в електронна среда, както на всички преподаватели, така и на ищеца било осигурено за сметка на Н. оборудване. В периода на обявеното от Ректора на Н. провеждане на учебния процес в електронна среда ищецът не бил провеждал очение на студентите, не се е явявал и в университета. Сочи, че въз основа на доклади, жалби на студентите и на изричния отказ на ищеца да провежда занятия в електронна среда, провеждането на упражненията със студентите по финансово и данъчно право били възложени на друг преподавател, който провел и оценяването на студентите. Твърди, че ищецът не провеждал занятия със студентите в електронна среда от момента на обявяване в страната на извънредно положение до датата на прекратяване на трудовия му договор. Ето защо, моли съда да постанови решение, с което да отхвърлят предявените искове като неоснователни и да му се присъдят сторените по делото разноски.

Съдът при така изложените твърдения и оспорвания на страните и като взе предвид събраните по делото доказателства намира следното от правна и фактическа страна:

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В тежест на ищеца по този иск е да докаже съществуване на безсрочно трудово правоотношение с ответника, по силата на което е заемал длъжността длъжност „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Финансово право“ и „Данъчно право“ в Магистърски факултет в Департамент „Право“ на Н. както и че работодателят е издал процесната Заповед № . г., с която трудовото правоотношение е било прекратено поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, датата, на която твърди да е узнал за заповедта.

В тежест на ответника и с оглед очертаните с исковата молба основания за отмяна на уволнението е да докаже законността на уволнението, т.е. че е било налице твърдяното

основание за уволнение, съответно че правото на уволнение е надлежно упражнено – наложено е от компетентен орган, в сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ, с мотивирана заповед, която съдържа точно и конкретно описание на извършените нарушения, че е изпълнил задължението си по чл. 193, ал. 1 ГПК да изслуша ищеца или да приеме писмените му обяснения преди налагане на дисциплинарното наказание; че е съобразил вида на наложеното наказание с тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на ищеца.

Предвид така носената от страните доказателствена тежест и с оглед събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Дисциплинарната отговорност на работника/служителя е уредена с разпоредбите на чл. 186-199 КТ. Дисциплинарното наказание „уволнение“ се налага за извършени тежки нарушения на трудовата дисциплина, неизчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 190, ал. 1 КТ, при спазване на формална процедура от компетентния орган по чл. 192, ал. 1 КТ – работодателят или от определено от него лице или от друг орган, оправомощен от закон, с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага (чл. 195, ал. 1 КТ), като преди налагане на наказанието работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства (чл. 193, ал. 1 КТ). Спазването на посочената процедура е съществено за законосъобразността на уволнението, тъй като гарантира възможността на работника/служителя да узнае конкретните нарушения, за които му се налага наказанието, които следва да са описани ясно и точно с обективните си и субективни признаци в заповедта или в друг документ, към който тя препраща, в който случай този документ трябва да е сведен до знанието на наказвания преди или най-късно едновременно с връчване на заповедта за уволнение. Същевременно законът гарантира правото на защита на работника/служителя чрез вмененото на работодателя задължение за изискване и оценка на обяснения от нарушителя преди уволнението, като неизпълнението на това задължение само по себе си води до незаконност на уволнението (чл. 193, ал. 2 КТ). Разглеждането на спора по същество включва установяване извършено ли е от работника/служителя посоченото в заповедта нарушение на трудовата дисциплина, както и съобразено ли е наложеното наказание с критериите за определянето му, посочени в чл. 189, ал. 1 КТ – тежест на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя, които въпроси са спорни между страните.

В настоящия случай с доклада по делото като безспорни и неподлежащи на доказване между страните на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК са отделени обстоятелствата, че страните са били обвързани от трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „асистент“ по финансово и данъчно право, възникало въз основа на трудов договор от 12.10.2001г., както и че със Заповед № . г., издадена от Ректора на Н. на ищеца е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“. От съдържанието на заповедта се установява, че наказанието е наложено поради неизпълнение на задълженията на ищеца за периода от 20.12.2020г. до 26.01.2021г. да проведе упражнения със студентите в електронна среда в подробно посочени в заповедта дати и часове, че за периода от 23.12.2020г. до 10.02.2021г. не е изпълнил задължението си като щатен преподавател в Н. да провежда в електронна среда консултации със студентите, че в периода от 22.12.2020г. до 09.02.2021г. в нарушение на служебните си задължения, не е провел текущо оценяване на студентите, на които не е възлагал задания за писмени работи, не е провел изпити и не е поставил оценки на студентите по преподаваната от него дисциплина, не се е явявал в повече от два последователни дни в разпоредената от Ректора с изрични писмени заповеди електронна среда на о.чение – нарушения по чл. 187, ал. 1, т. 3 и т. 7 КТ и чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ, поради което му е наложено най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ и трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. Прекратяването на трудовото правоотношение при използването основание настъпва от датата на връчване на заповедта (чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ). Доколкото, съгласно представените доказателства, се установява, че опитите на ответника да връчи заповедта за уволнение чрез куриер и на известния му електронен адрес на ищеца са останали безрезултатни, съдът приема, че заповедта е връчена на ищеца с връчване на исковата молба и книгата към нея, сред които и

процесната заповед, за отговор на ищеца по друго висящо между страните дело - гр.д. № 38653/2021г. на СРС, 62 състав. Това е станало, видно от приетата като доказателство по делото призовка за страна по делото на 62 състав на 17.09.2021г., поради което и към датата на подаване на исковата молба – 11.11.2021г. не е бил изтекъл преклузивният 2-месечен срок за оспорване на уволнението (чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ). С оглед изложеното неоснователно е възражението на ответника, че предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е погасен по давност.

Установява се обстоятелството, че процесната заповед за уволнение е издадена от компетентен орган – представляващият висшето учебно заведение ректор на същото (чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за висшето образование), в срока по чл. 194, ал. 1 КТ – двумесечен от откриване на нарушението, което съдът приема да е станало известно на дисциплинарнонаказващия орган с входиране на доклада на гл.ас. д-р Владимир Димитров – зам.-ректор по учебната дейност на Н. до Ректора на Н. на 09.02.2021г. (л. 159 от делото), в който подробно са описани нарушенията, представляващи неизпълнение на служебните задължения на ищеца, а заповедта за уволнение е издадена на 17.03.2021г. Процесната прекратителна заповед съдържа и точно описание от обективна и субективна страна на вменените на ищеца нарушения на трудовата дисциплина, като същите са индивидуализирани по място, начин и време на извършване, субект на извършването, вид на извършеното нарушение, включително чрез посочване на законовия текст, в който е посочено конкретното вменено нарушение и наказание.

С искане за даване на обяснения с изх. № . от 11.02.2021г., преди налагане на дисциплинарното наказание от ищеца са изискани обяснения за подробно описаните в поканата нарушения, които напълно съвпадат в посочените в заповедта за налагане на наказанието, и са описани също толкова детайлно и конкретно в искането.

Установява се, че посочената покана е изпратена до ищеца чрез куриерска фирма „Е.“ на 12.02.2021г. на известния адрес на ищеца в гр. С., като видно от приложените разпечатки и справки за движението на пратката се установява, че опит за връчване е направен на дата 16.02.2021г. в 18.07ч. и на дата 18.02.2021г. в 12.30ч., който опит се е оказал неуспешен, след което пратката е върната на подателя Н.. Искането е изпратено и чрез куриер „Л.“ на същия адрес на 19.02.2021г., като в обратната разписка към товарителницата с № . е налице отбелязване, че адресът е бил посетен на 20.02.2021г. в 11.30ч. и на 23.02.2021г. в 15.30ч. от куриер, но при позвъняване не е имало отговор, като от офиса на куриера е направен опит за свързване по телефон два пъти на 25.02.2021г. в 09.36ч., но никой не е отговорил на позвъняванията, след което пратката е била върната на подателя Н. на 25.02.2021г. Установява се и че искането за даване на обяснения е изпратено на 18.02.2021г. на e-mail адрес: zdravko_sl@abv.bg, който е посочен като електронен адрес на ищеца в приетата като доказателство по делото автобиография на същия. Съдът не обсъжда оспорванията на ищеца относно авторството на посочената автобиография и че посоченият електронен адрес не е негов, доколкото се установява, че съобщението с прикачен файл на документа за искане за обяснения не е доставен на получателя, като електронното съобщение е върнато на подателя с отбелязване, че не може да бъде доставено, тъй като електронният адрес е блокиран. Други опити за връчване на искането за обяснения не са правени от ответника-работодател.

При така събраните доказателства съдът приема, че искането за даване на обяснения по чл. 193, ал. 1 КТ не е връчено надлежно на ищеца, тъй като същият не е намерен нито от двете куриерски фирми, използвани за връчването, нито по телефон, нито на електронен адрес. Не може да се приеме за редовно връчването чрез куриерските фирми, които са върнали пратката обратно на подателя поради неоткриване на адресата. Това е така, тъй като нито закона, нито индивидуални уговорки на страните по трудовото правоотношение предвиждат фикция, съгласно която съобщение, касаещо трудовото правоотношение между страните, ще се счита за връчено чрез достигането му до определен адрес на получателя, който същият предварително е посочил като негов и се е съгласил между страните да се счита, че всички документи, свързани с правоотношението, изпратени до този адрес, ще се считат за получени. Не е редовно връчването и по телефона, доколкото позвъняванията на куриера на посочения от подателя телефон, са останали без отговор. Ответникът не е правил опити за позвъняване на посочения в представената автобиография телефон на ищеца. На последно място не се установява и получаването на електронното изявление с прикачения

документ, доколкото съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги електронното изявление е получено с постъпването му в посочената от адресата информационна система. Ако адресатът не е посочил конкретна информационна система, изявлението е получено с постъпването му в която и да е информационна система на адресата, а ако адресатът няма информационна система - с изтеглянето му от адресата от информационната система, в която изявлението е постъпило. В случая липсват категорични доказателства, че ищецът е посочил конкретна информационна система за получаване на електронни изявления, но дори да беше доказано това обстоятелство, не се установява постъпване на съобщението в конкретната информационна система, използвана от ответника, тъй като съобразно върнатото известие, изпратено до zdravko_sl@abv.bg, съобщението не е могло да бъде доставено поради блокиране на електронния адрес.

Следва да се отбележи, че законът предвижда възможност за фингирано връчване при спазване на определени предпоставки, като възможността за такова връчване е предоставено, освен на държавни органи, и на частноправни субекти с властнически правомощия, каквито са нотариусите и частните съдебни изпълнители (чл. 50 ЗННД; чл. 43 ЗЧСИ), но в случая не се установява ответникът да е предприел връчване чрез използване на посочените способи. Следва да се посочи, че се установява по делото, че ищецът е имал регистрация и достъп до информационна система, използвана от служителите на ответника за преподаване от разстояние („М. Н.“), чрез която също е можело да се осъществи връчването. На последно място, установява се от разпитите на свидетелите М., че същите са срещали ищеца в Университета, вкл. лично в кабинета на Ректора, през периода, в който е било въведено очение в електронна среда в Н. както и че ищецът се е явявал и е провеждал редовните си присъствени занятия в периода на присъствено очение, както и след отпадане на въведените мерки през м.05.2021г. е направил опит да провежда такива, но не е бил допуснат, когато е било възможно и лично връчване на документи на ищеца, включително оформени като връчени при отказ. От друга страна, не се установяват обстоятелства, които да насочват на извод, че обясненията не са дадени по вина на служителя, доколкото неоткриването на едно лице на посочен адрес от куриер в рамките на 2-3 дни (без данни това ли е настоящият адрес на адресата) само по себе си не представлява основание за извод, че търсеното лице се укрива или препятства връчването. Като не е положил дължимата грижа за изпълнение на формалната процедура по налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищеца, работодателят е допуснал опорочаването ѝ, което има за последица отмяна на уволнението от съда, без да се разглежда спора по същество.

С оглед изложеното предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява основателен и следва да се уважи, като извършеното със Заповед № . г. на Ректора на Н. уволнение на ищеца се признае за незаконно и се отмени.

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Предпоставки за уважаване на иска за възстановяване на предишната работа по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е признаване на извършеното уволнение за незаконно и установяване, че трудовото правоотношение би съществувало, ако не беше незаконно прекратено.

В случая не е спорно и се установява от писмените доказателства, че съществувалото до процесното уволнение трудово правоотношение между страните е било безсрочно, поради което и предвид изхода на о.с.с. иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за незаконност на уволнението, следва, че основателен е и о.с.с. иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, поради което следва да се постанови възстановяване на ищеца на заеманата до уволнението длъжност „асистент“ в Магистърски факултет на Н., каквото е наименованието на длъжността на ищеца, от която е бил уволнен, по представения по делото трудов договор от 12.10.2001г.

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ:

Признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна пораждат за работодателя задължение да обезщети работника или служителя за вредите, претърпени в резултат на незаконното уволнение, изразяващи се в пропуснатата възможност работникът или служителят да получи трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа. Размерът на това обезщетение се съизмерява с брутното трудово възнаграждение,

получено от работника или служителя за месеца, предхождащ уволнението или последното, получено от него брутно трудово възнаграждение (чл. 228, ал. 1 КТ), а в случаите, когато през времето по предходната алинея работникът или служителят е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите. Това право има и работникът или служителят, който незаконно е бил преместен на друга по-нископлатена работа (чл. 225, ал. 2 КТ).

Следователно за основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ с оглед установената незаконност на уволнението в тежест на ищеца е да докаже, че през периода от 08.04.2021г. до 06.10.2021г. е работил на по-нископлатена работа от тази, от която е бил уволнен, размерът на получаваното брутно възнаграждение на новата длъжност за исковия период, както и размерът на последното получено от него брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ уволнението или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение.

Установява се от представените справки от НАП и ведомости за заплати на ищеца, че за периода от м.03.2021г. до м.10.2021г. ищецът е работил на длъжност „юрисконсулт“ при ЕТ „И.“ с брутно трудово възнаграждение за периода от м.03.2021г. до м.09.2021г. в размер на 416,80 лв., а за м.10.2021г. – в размер на 419,20 лв. Установи се и че brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен от ищеца месец при ответника – м.03.2021г. е в размер на 1578,20 лв.

При тези доказателства съдът приема, че след прекратяване на трудовото правоотношение поради наложеното наказание ищецът е работил на по-нископлатена работа, поради което му се дължи разликата в заплатите от датата на прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника. Както беше изяснено по-горе, съдът приема, че това е станало с връчване на заповедта за прекратяване на трудовия договор на служителя на 17.09.2021г., когато ищецът е получил книжа по гр.д. № 38653/2021г. на СРС, 62 състав, сред които и процесната заповед, поради което искът по чл. 225, ал. 2 КТ се явява основателен за периода от 17.09.2021г. до 06.10.2021г. Размерът на дължимото обезщетение съдът определя на основание чл. 162 ГПК на сумата от 614,27 лв., като взима предвид разликата в заплатите за съответния период с оглед работните дни в него и дължимото брутно възнаграждение за всяка от двете длъжности по правилото на чл. 225, ал. 2 КТ вр. чл. 228 КТ. За периода до датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът има право на възнаграждение, а не на обезщетение, но такъв иск не е предявяван по делото.

Следователно предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 2 КТ е основателен за сумата от 614,27 лв. за периода от 17.09.2021г. до 06.10.2021г., за който следва да се уважи, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.11.2021г. до окончателното изплащане на вземането, като се отхвърли за разликата над сумата от 614,27 лв. до пълния предявен размер от 6166,18 лв. и за периода от 08.04.2021г. до 16.09.2021г.

По иска с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца по този иск е да докаже възникването на главен дълг и изпадане на ответника в забава.

В тежест на ответника по този иск е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Установи се съществуването на главен дълг за сумата от 614,27 лв., но доколкото същият възниква с оглед признаване на уволнението за незаконно със съдебното решение по конститутивния иск, няма как ответникът да изпадне в забава преди подаване на исковата молба, с оглед на което предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 373,40 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за обезщетение по чл. 225, ал. 2 КТ, за периода от 08.04.2021 г. до 11.11.2021 г., е неоснователен и следва да се отхвърли.

По разноските:

При този изход на спора право на разносики имат и двете страни, които са претендирали такива. Ищецът не е доказал извършване на твърдените разносики, поради което съдът не му присъжда такива. Ответникът е доказал уговаряне и извършване на разносики за адвокатско възнаграждение в размер на 2496 лв. с ДДС, като доколкото не е уговорено нещо различно, съдът приема, че за всеки от четирите иска е уговорено

възнаграждение в равен размер. Ищецът е направил своевременно възражение за прекомерност на претендирания хонорар, което съдът намира за неоснователно предвид обстоятелството, че възнаграждението е уговорено под минимума, определен по разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 1 НМРАВ – не по-малко от една минимална работна заплата за заплата за страната към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие по всеки от исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и съобразно материалния интерес по чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ (в относимата редакция ДВ, бр. 68 от 2020г.) по осъдителните искове. С оглед отхвърлената част от исковете на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК се дължат разноски в размер на 1130,77 лв.

Съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда. На посоченото основание и съобразно уважената част от исковете ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 184,57 лв. – държавна такса за производството.

Макар че решението, с което е уважен частично предявеният иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 2 КТ, да не се ползва със сила на пресъдено нещо, по силата на чл. 242, ал. 1 ГПК то притежава изпълнителна сила, поради което съдът следва да допусне предварително изпълнение на решението в тази част.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на З. В. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., извършено със Заповед № . г. на Ректора на Н., ЛСТАТ ..

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ З. В. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., на заеманата до уволнението длъжност „Асистент“ в Магистърски факултет на Н., ЛСТАТ ..

ОСЪЖДА Н., ЛСТАТ ., със седалище и адрес на управление: гр. С. да заплати на З. В. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 2 КТ сумата от 614,27 лв., представляващо разликата в заплатите, които е получавал на предишната си длъжност и новата такава за периода от 17.09.2021г. до 06.10.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 2 КТ за разликата над сумата от 614,27 лв. до пълния предявен размер от 6166,18 лв. и за периода от 08.04.2021г. до 16.09.2021г., както и иска с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД за изплащане на сумата от 373,40 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за обезщетение по чл. 225, ал. 2 КТ, за периода от 08.04.2021г. до 11.11.2021г.

ОСЪЖДА З. В. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С. да заплати на Н., ЛСТАТ ., със седалище и адрес на управление: гр. С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1130,77 лв., представляваща разноски за производството.

ОСЪЖДА Н., ЛСТАТ ., със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от 184,57 лв., представляваща държавна такса за производството.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта, с която в полза на ищеца З. В. С., ЕГН *****, е присъдено обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 225, ал. 2 КТ.

Решението, в частта относно допуснатото предварително изпълнение, в която има характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването му, а в останалата част – с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____